

הצפור הטפשה

על שפת הים בנתה הצפור קן, מקש ומעץ.

קטן היה הקן אך ממש נעים.

בתוך הקן סדרה הצפור מקום מרפד לנוח.

ימים חלפו, והצפור הטילה שתי ביצים

בתוך הקן.

היא רבצה על הביצים בהנאה,

בבקר ובערב עליהן דגרה.

היא ידעה שמהביצים יבקעו גוזלים

רבים, קטנטנים וחמודים.

מתוך הקן האזינה הצפור לקול הנעים,

שהשמיעו גלי הים הגבוהים.

”האח, כמה טוב”, אמרה הצפור,

”כמה פיוף ליד הים לבנות קן,

ולהנות מהאוויר הנעים.

דגרה הצפור פמה שבועות, עד
שמהביצים נשמעו קולות.
הביצים התנועעו, סדקים התרחבו,
ולבסוף מהן – הגוזלים בקעו!
שמחה וצהלה בקן הקטן, אמא צפור את
הגוזלים לטפה, ובסבלנות אין קץ אותם

גְּדֻלָּהּ. בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה דְּאַגָּה וְטָרְחָה,

וּמִסְבִּיבָם הַתְרוּצָצָה.

אַדְּ אוֹיָהּ, מָה קָרָה, הִגִּיעוּ יָמֵי הַחֲרָף הַקָּר,

כָּלֵל לֹא הָיָה נִהְדָּר. בְּזַעַף יָרְדוּ לָהֶם

הַגְּשָׁמִים, גְּלִי הֵיִם הַתְרוּמָמוּ לְגַבְהֵיִם.

מִחֲלוֹן הַקּוֹן רָאֲתָה הַצִּפּוֹר, גַּל עֵנַק מִתְקָרֵב

בְּמַהֲירוֹת.

אוֹי וְאַבוֹי, הַגֵּל – אֶת הַקּוֹן הַקָּטָן עָלוּל

לְהַצִּיף!

וְאִכּוֹן כָּדָּ קָרָה, בַּקּוֹן הַקָּטָן – פִּגְעָה הַסְעָרָה!

רַק בְּקִשֵּׁי הַצְּלִיחָה הַצִּפּוֹר לְהַמְלִיט עִם שְׁנֵי

הַגּוֹזְלִים, לְהִגִּיעַ עִמָּם לְמָקוֹם מְבֹטָחִים.

עַל הֵיִם הַגְּדוֹל הִיא מִמָּשׁ כַּעֲסָה.

”אֲנִי לֹא אוֹהֶבֶת אֶת הַיָּם! הוּא גִזַּל לִי אֶת

הַקֶּן” וְאִזְ הַחֲלִיטָה הַצָּפוֹר הַפוֹעֶסֶת,

לְנִקְס בַּיָּם נִקְמָה נִמְרָצֶת.

”אֲנִי אֵיבֵשׁ אֶת הַיָּם! אֶהַפֵּךְ אוֹתוֹ

לְיִבֶשָׁה!”

בְּמִקּוֹרָה הַקֶּטָן לְקַחָה מְעַט חוֹל וְאֶל הַיָּם

דְּאֶתָה, שָׁם אֶת הַחוֹל מִפִּיהָ שָׁמְטָה.

עֵתָה הַתְּכּוֹפֶפָה אֶל מֵי הַיָּם, מְלֶאָה אֶת

הַמִּקּוֹר בְּמַיִם צְלוּלִים, אֶל הַיִּבֶשָׁה

הַתְּעוֹפֶפָה, וְאֶת הַמַּיִם מִפִּיהָ שָׁפְכָה.

וְכֵן בְּמִשְׁךְ כָּל הַיּוֹם הַעֲבִירָה הַצָּפוֹר חוֹל

אֶל הַמַּיִם, וְאֶל הַחוֹל הַעֲבִירָה מֵיָם.

כְּנִפְיָה הַתְּעִיפוּ, עֵינֶיהָ כְּמַעַט נֶעְצָמוּ, אוֹלָם

גּוֹזְלִיהָ בְּמִרְץ עוֹדְדוּ:

”כֵּן, אִמָּא, אֶת הַיָּם הַפְּכִי לְיִבֶשָׁה.”

כָּל הַיּוֹם טָרַחַה הַצָּפוֹר וּבִקְשֵׁי שְׂכָבָה
לִישׁוֹן.

אֵךְ בְּסוּפוֹ שֶׁל יוֹם הַגִּיעָה לְבִקּוֹר דּוֹדָה
זְקֵנָה, שְׁלֹא רָאֲתָה אֶת הַצָּפוֹר כְּמַעַט שָׁנָה.
”מָה אַתְּ עוֹשֶׂה?” שְׁאַלָה אֶת אַחִינִיתָה,
”מִדּוּעַ אַתְּ כֹּה טוֹרַחַת?”

בְּפָנִים כְּעוֹסוֹת סִפְרָה הַצָּפוֹר, עַל הַיָּם הָרַע
שֶׁשָּׁטַף אֶת קִנָּהּ, וְלָכֵן הִחְלִיטָה לַהֲפִיךְ אֶת
הַיָּם הַגָּדוֹל לִיבָשָׁה.

אֵךְ הַדּוֹדָה הִזְקֵנָה וְהִחְכְּמָה, קוֹלָה בְּצַחֲוֹק
גָּדוֹל הִרְיָמָה:

”אוֹי, טַפְשָׁנֶת, הֲאִם אַתְּ בְּאֻמַּת כֹּה
תְּמִימָנֶת? הֲאִם אַתְּ תוֹכְלִי לְגַבֵּר עַל הַיָּם
הַגָּדוֹל, שֶׁיֵּשׁ בּוֹ מִיָּם לְלֹא גְבוּל?”

לְפֶתַע הַבִּינָה הַצָּפוֹר שְׁהִיא טוֹעָה טָעוֹת

קָשָׁה.

וְהַדוֹדָה הַזְּקֵנָה, לְמַדָּה אוֹתָהּ מֵעֵט חֲכָמָה:

”צִפְרֵת חֲמוּדָה, הָאֵם לֹא תִזְכְּרִי מָה

שְׁלֵמֵדֶת בְּעוֹדֶךָ יִלְדָּה, כִּי מִי שֶׁפּוֹעֵל מִתּוֹךְ

כֶּעֶס וְזַעַם, בְּדַרְךְ טוֹבָה לֹא יִצְעֵד לְעוֹלָם!

תְּמִיד חֲשָׁבִי שׁוֹב עַל פְּעֻלוֹתֶיךָ, וְכֵךְ יוֹטְבוּ

דְּרָכֶיךָ...”

הַכֶּעֶס מְסַלֵּק מִהָרֵאשׁ אֶת הַמַּחֲשָׁבוֹת

הַחֲכָמוֹת, וּמְמַלֵּא אוֹתוֹ רַק בַּהֲרָגָשׁוֹת

נְקָמָה מְטַפְּשׁוֹת.

הַכֶּעֶס הַטַּפְּשִׁי,

גוֹרֵם רַק לְתַגּוּבוֹת

וּמַעֲשִׂים

טַפְּשָׁיִים.

